

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové, v právní věci **žalobkyně: P. k, a. s.**, zastoupené JUDr. Tomášem Kaiserem, advokátem se sídlem Opletalova 23, 110 00 Praha 1, proti **žalované: Česká obchodní inspekce - ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2003, č. j. 6025/1000/2003/Kr/Št, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2004, č. j. 8 Ca 23/2004 – 33, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 8. 2004, č. j. 8 Ca 23/2004 – 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1 279,30 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

O d ů v o d n ě n í :

Česká obchodní inspekce, inspektorát v Praze, rozhodnutím ze dne 16. 7. 2003, č. j. 3107-10-03, uložil žalobkyni pokutu ve výši 60 000 Kč za porušení § 3 písm. b) a § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění. Protiprávního jednání se žalobkyně měla dopustit tím, že v konkrétně uvedených provozovnách prodávala výrobek nesplňující stanovenou jakost a nezajistila, aby výdejní místo bylo označeno stanoveným způsobem. K odvolání žalobkyně žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnila tak, že se žalované ukládá pokuta ve výši 30 000 Kč.

Včasnou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalované. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 6. 2004 napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že městský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Soud dospěl k závěru, že z výroku rozhodnutí žalované nelze zjistit, jakým způsobem bylo vlastně o právech a povinnostech žalované rozhodnuto, rozhodnutí je nesrozumitelné a nesplňuje požadavky, které na ně klade § 47 správního řádu a již tato vada sama o sobě působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku. Městský soud v odůvodnění rozhodnutí dále uvedl, že rozhodnutí žalované je i nesrozumitelné pro nedostatek důvodů (*z kontextu odůvodnění rozhodnutí je seznatelné, že soud měl na mysli nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a užití termínu nesrozumitelnost je jen písařskou chybou*); žalované vytýká, že ve svém rozhodnutí vychází z toho, že žalobkyně prodávala zkapalněný ropný plyn (LPG), jehož kvalita neodpovídala příslušné technické normě (ČSN EN 589), avšak ani ona a ani správní orgán prvního stupně v rozhodnutích neuvedly, na základě čeho dospěly k závěru, že žalobcem prodáváný výrobek je skutečně tímto výrobkem ve smyslu vymezení pojmu „LPG“ v § 2 písm. e) vyhl. č. 227/2001 Sb.

Městský soud v Praze následně opravným usnesením ze dne 16. 8. 2004 opravil v záhlaví svého rozsudku chybné označení žalobkyně.

Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) napadla rozhodnutí městského soudu včasnou kasační stížností, jež se svým obsahem opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá nesprávný právní úsudek soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná má za to, že jí vydaného rozhodnutí je srozumitelné, je z něho zcela zřejmé, že ve výroku došlo pouze ke změně výše uložené pokuty a že součástí výroku je i popis formulující rozhodnutí o věci, která byla předmětem řízení. Rozhodnutí netrpí ani nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, neboť spisový materiál osvědčuje, že odebraný výrobek byl LPG jako pohonná hmota; to dosvědčuje již sama skutečnost, že vzorek byl odebrán přímo v čerpací stanici spuštěním výdejního stojanu, odběr byl doložen „protokolem o odběru vzorků pohonných hmot“, což stvrdila svým podpisem i obsluha čerpací stanice, pokud by jako pohonná hmota byl prodáván zkapalněný plyn pro domácnost, mohlo by jít o daňový delikt.

Žalobkyně v písemném vyjádření ke kasační stížnosti namítala, že stěžovatelka dostatečně nspecifikovala dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. důvody své kasační stížnosti a navrhla odmítnutí kasační stížnosti; pokud by se Nejvyšší správní soud s tímto názorem neztotožnil navrhla její zamítnutí. Městský soud v Praze posoudil důvodně rozhodnutí žalované jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť není zřejmé co bylo předmětem rozhodování, chybí specifikace porušení právní povinnosti a není uveden právní předpis podle něhož bylo o uložení sankce rozhodováno. Správný je podle ní i úsudek soudu o nedostatku důvodů pro rozhodnutí, tvrdí, že se žádného porušení ustanovení § 634/1992 Sb. nedopustila, výdejní stojany jsou řádně opatřeny nálepkou „PROPAN-BUTAN“ s odkazem na normu ČSN 656482, spotřebiteli poskytoval veškeré potřebné informace ohledně prodáváného produktu a není mu proto možné uložit pokutu za porušení normy ČSN EN 589.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti; pochybení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti neshledal (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se k námitce žalobkyně nejprve zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost je z hlediska vymezení důvodů kasační stížnosti dostatečně určitou a umožňuje její projednání. Stěžovatelka v kasační stížnosti důvod kasační stížnosti formálně neoznačila ve vztahu k důvodům vypočteným v § 103 odst. 1 s. ř. s., jejichž okruh je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. limitujícím pro přípustnost kasační stížnosti. Každé podání, tedy i kasační stížnost, je však třeba posuzovat podle obsahu a proto je-li z obsahu kasační

stížnosti seznatelný některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., pro který stěžovatel rozhodnutí krajského soudu zpochybňuje, nebrání tento formální nedostatek kasační stížnosti jejímu projednání.

Žalovaná především brojí proti úsudku soudu o tom, že jí vydané rozhodnutí trpí vadou, která jej činí nepřezkoumatelným pro jeho nesrozumitelnost. V tom se žalovaná mylí.

Z § 47 správního řádu vyplývá, že rozhodnutí musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. Výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, pokud se ukládá účastníkovi řízení povinnost k plnění, musí být stanovena lhůta plnění; v odůvodnění rozhodnutí musí správní orgán uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

V předmětné věci žalovaná v odvolacím řízení přezkoumávala k podanému odvolání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který výrokem svého rozhodnutí uložil žalobkyni pokutu ve výši 60 000 Kč za porušení § 3 písm. b) a § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., ve výroku rozhodnutí též specifikoval jednání (resp. absenci jednání) žalované, jímž se měla protiprávního jednání dopustit, a rovněž stanovil lhůtu, v níž má být pokuta zaplacená a kam má být placena. Výrok správního orgánu prvního stupně tak dostal požadavku na srozumitelnost a určitost výroku rozhodnutí.

Žalovaná, opíraje se o ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu, napadené rozhodnutí změnila; ve výroku uvedla, že rozhodnutí se mění tak, že „... jmenované společnosti se ukládá pokuta ve výši 30 000 Kč“ a stanovila lhůtu k zaplacení pokuty.

Mění-li odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, musí být z výroku jeho rozhodnutí seznatelné jak je rozhodnutí změněno, tedy zda odvolací orgán nahrazuje výrok správního orgánu zcela svým výrokem rozhodnutí, nebo mění-li ho pouze částečně a v kterých částech je rozhodnutí měněno a které části zůstávají výrokem odvolacího orgánu nedotčeny.

V předmětné věci však těmto požadavkům výrok žalované nedostal. Tak je tomu nejen proto, že svým jazykovým vyjádřením měněná výše pokuty nekoresponduje s textem části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které mělo být touto změnou nahrazeno. Výrok rozhodnutí žalované především činí nesrozumitelným to, že v něm není vyjádřeno, zda ostatní části výroku správního orgánu prvního stupně ponechává nedotčeny, anebo zda tímto výrokem výrok správního orgánu prvního stupně zcela nahrazuje. Pokud měl výrok odvolacího orgánu změnit výrok napadeného rozhodnutí v celém rozsahu, pak by výrok v rozporu s § 47 odst. 2 správního řádu postrádal vymezení za jaké porušení právních předpisů je sankce ukládána a jakým protiprávním jednáním měla žalobkyně tento právní předpis porušit; pokud žalovaná zamýšlela (jak by tomu nasvědčovalo i vyjádření ke kasační stížnosti) výrokem svého rozhodnutí změnit pouze výši sankce a v ostatním ponechat výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně beze změn, trpělo by takové rozhodnutí vnitřním rozporem s jeho odůvodněním, z něhož se podává, že žalovaná, na rozdíl od správního orgánu prvního stupně, nepovažuje za protiprávní jednání, pokud žalobkyně neoznačila stojany a skladovací nádrže údajně dle ČSN EN 589 a upustila tak od tohoto vytýkaného nedostatku.

Z výše uvedeného je zřejmé, že výrok rozhodnutí žalované je nesrozumitelný a tato vada činí žalobou napadené rozhodnutí žalované nepřezkoumatelným. Městský soud v Praze proto důvodně pro tuto vadu napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

I když nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro jeho nesrozumitelnost činí z podstaty věci nezpůsobilým přezkum takového rozhodnutí i z jiných (dalších) důvodů, nelze účinně namítat pochybení městského soudu, pokud se vyjádřil ve svém rozhodnutí k důvodům napadeného rozhodnutí a toto rozhodnutí shledal i nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Podstata sporu mezi žalobkyní a žalobcem je mimo jiné i v tom, zda výrobek, který žalobkyně prodává, je zkapalněným ropným plynem (LPG), na který se vztahuje česká technická norma ČSN EN 589, nebo, jak tvrdí žalobce, směsí „PROPAN-BUTAN“, na níž se vztahuje ČSN 656482 a jejíž ustanovení dodržel. Městský soud proto nepochybil, jestliže žalované vytýká, že postrádá-li její rozhodnutí závěr o tom, na základě jakých skutečností dospěla k závěru, že žalobkyní prodávaný výrobek je skutečně LPG ve smyslu definice § 2 tehdy platné vyhl. č. 227/2001 Sb., je její rozhodnutí též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pro předmětné řízení je podstatné, jaký výrobek a k jakému účelu žalobce prodával a ve vztahu k tomuto výrobku pak je třeba zkoumat, zda a jaká ustanovení zákona č. 634/1992 Sb. žalobkyně porušila; závěry o tom pak správní orgán musí vyjádřit ve svém rozhodnutí. Naopak pro toto řízení není podstatné, že definiční vymezení LPG je vázáno na podpoložky celního sazebníku s významem pro odvod daně, a že by prodej zkapalněného plynu pro domácnost jako pohonné hmoty mohl být daňovým deliktem.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal námitky žalované důvodnými a kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalovaná neměla ve věci úspěch, nenáleží jí proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná je povinna zaplatit úspěšné žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1 279,30 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobkyně. Tato částka je určena vyhláškou č. 177/1996 Sb., (advokátním tarifem) za 1 úkon právní služby 1 000 Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 75 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku, odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 204,30 Kč, celkem tedy 1 279,30 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu

